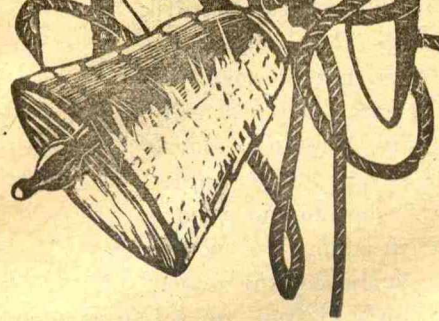

ἡ ΚΑΜΠΑΝΑ

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάζεις κι' ἀπορτεις
 δὲ βγκίνη πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ "ΑΡΒΑΣ" θ' ἔν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν	τριάντα κι' ἑννηακόσια καὶ χίλια καὶ πατριωτισμοῦ ἀνατριχίλα	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.
Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ Ἐπιστολάς καὶ συνδρομὰς προσωπικῶς μόνον σ' ἐμὰς		
Φύλλον ἑξή καὶ τριάντα μ' Ἐθνικῶν γιορτῶν συμβάντα		Εἴκοσι δύο Μαρτίου μηνὸς Ἐλευθεριὰ καὶ Γερμανὸς

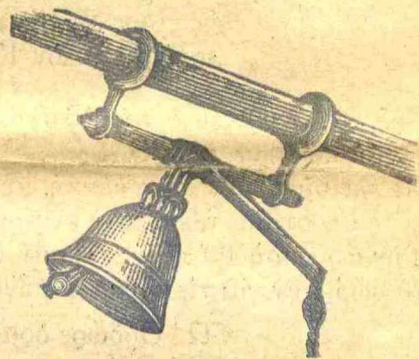

Κι' ἐγὼ σπουδαιῶς ἐξυμνῶ
 τὴν Λευθεριὰ, τὸ Γερμανό!

Καλῶς τὴν τὴν Τρομπολιτῶ! Καλῶς τὴν Δημητσάνα!
 Καλῶς τὰ τ' ἅγια Κόκκαλα βροντοχτυπᾶ «ἡ Καμπάνα»
 Καλῶς τοὺς φίλους, ἀδελφούς! Καλῶς τοὺς Δεσποτάδες
 Καλῶς τῆς λεβεντόκορμες, περήφανες κυράδες!
 Καλῶς τοὺς! Καλῶς ἦλθατε μιὰ τέτοια μέρα τώρα,
 π' ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρον χαλασμοὺς ἐσήμανε στὴ χώρα!

Μέσα στὸν Ἅγιο τρανταγμό, ποῦ βλέπω ὀλόγυθρά σας,
 καὶ μέσα στὰ ὄνειρόβροντα π' αἰσθάνετ' ἡ καρδιά σας,
 μέσα στῆς μάχης τοὺς καπνοὺς, ποῦ νὰ κι' ἀκολουθοῦνε
 ἀκόμα τ' Ἅγια Λεῖψανα, λὲς τώρα πολεμοῦνε.

Καλῶς τονε τὸν Γερμανό, μέσ' τὴ γλυκερὰ του πόλι,
 ποῦ ἡ Λευθεριὰ πεντάμορφη τὴ βρῆκε ἀραξοβόλι
 κι' ἐδῶθε πάλι ἐπέταξε καὶ πῆρε ἀράδα, ἀράδα,
 τὴν κάθε πόλι καὶ χωριὸ με θεῖα γληγοράδα
 κι' ἐδῶθ' ἐκεῖθε σήμαντρα Ἐλευθερίας χτυποῦσε
 κι' ἐδῶθεν ἐπολέμαγε, κι' ἐκεῖθ' ἀγκομαχοῦσε.
 Καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴ μι' ἄκρη, ὡς ἄλλη
 Χτυπάτε! Κι' ἕνας σίφουνας σηκώθη ἀνεμολάλῃ,
 κι' ἡ χώρα, ποῦ παράδερε ἐγίνηκε ἕνα χέρι
 ποῦ ματωμένο πρόβαλε, κρατῶντας τὸ ἅγιο κέρι
 κι' ὠρκίσθηκε στὸ Γερμανό μπροστὰ, τὴν Λευθεριὰ του!

κι' ἐξέσπασε ἀπ' τὰ στήθη του κι' ἀπὸ τὰ σωθικά του
 πόνος πικρὸς βαρὺς καῦμός, φωτιὰ καὶ λάβα ἀντάμα
 κι' ἐσκόρπισε τὸν Τύραννο στὸ τρομερό του διάβα!

Ἐλευθεριὰ ἢ Θάνατος! μὲ τὴ σημαία στὰ χέρια!
 βροντοφωνάζει ὁ Γερμανός, κι' ἐμπρὸς ὁρμοῦν τ' ἀσκέρια
 καὶ λυώνουν ἀμετρος ψυχαῖς, καὶ λυώνουν τ' ἅγιο κέρια
 μέσ' τὸ ἱερό τῆς Ἐκκλησίας, π' ἐδόσαν ὄρκον ὅλοι
 κι' εὐρῆκε πάλι ἡ Ἐλευθεριὰ τὸ πρωτὸ ἀραξοβόλι!

Καλῶς τὴν τὴν Τρομπολιτῶ! Καλῶς τὴν Δημητσάνα
 Καλῶς τὰ τ' ἅγια Κόκκαλα βροντοχτυπᾶ «ἡ Καμπάνα»
 Καλῶς τονε τὸ Γερμανό! Τ' ἀσκέρι π' ὀδηγᾷ
 Σκῦφτε! Περνᾷ ἡ Ἐλευθεριὰ, κι' Ἐκείνος εὐλογᾷ!

Ἐλευθεριὰ ἢ Θάνατος! μὲ τὴ σημαία στὰ χέρια!
 βροντοφωνάζει ὁ Γερμανός, κι' ἐμπρὸς ὁρμοῦν τ' ἀσκέρια
 καὶ λυώνουν ἀμετρος ψυχαῖς, καὶ λυώνουν τ' ἅγιο κέρια
 μέσ' τὸ ἱερό τῆς Ἐκκλησίας, π' ἐδόσαν ὄρκον ὅλοι
 κι' εὐρῆκε πάλι ἡ Ἐλευθεριὰ τὸ πρωτὸ ἀραξοβόλι!

Κι' όταν Θεόδωρος κερνά
καὶ ὁ ἴδιος πάλι πίνει
ἔρχετ' ὦρα καὶ ξερνά
καὶ λογισμὸ μᾶς δίνει.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Θεόδωρος ἐμπρὸς στὴ Γερουσία
καθημερινῶς λογοδοτεῖ καὶ μ' ἔνστασιν ἀστεία
γυρεύει νὰ γυρίσουνε κι' ἐκεῖνοι τὸ καπάκι
νὰ πάψη πειὰ ὁ ἄνθρωπος νὰ πίνη τὸ φαρμάκι
πότε κλειστὸς στὴ φυλακὴ
βλέπων τοὺς ἄλλους ἀπὸ κεῖ
μετὰ πολλῆς πικρίας
καὶ πότε ὀλοφυρόμενος
ἐδῶ κι' ἐκεῖ συρόμενος
κι' ἐντὸς τῆς Γερουσίας,
Αὐτὸς ὁ πρῶτος Πρόεδρος κλεινῆς (!) Δημοκρατίας!

Βρέ, πῶς γυρίζει ὁ τροχὸς στ' ἀνθρώπινα τὰ πράγματα !,
νὰ ἔχη ὁ πρῶην Πρόεδρος καθημερῶς τρεχάματα
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον κάθε Λαδᾶ ξυδάτου
ν' ἀκούη καθημερινῶς,
δὲν ἔπερν' ἀπὸ κάτου ;
αὐτὸς ποῦ ἄλλοτε .. Τρανὸς
σπουδαῖος καὶ μεγάλος
ἐφούσκωνε σὰν γάλος,
ἀπ' τὸ Παλάτι ἐρχόμενος ἢ κι' ἐκ τῆς Ἐλευσίνας,
παλάτι δίχως Βασιληᾶ... ποῦ τὸν παρίστα... ἐκεῖνος !
ὡς εἶδος δηλονότι
πολίτου... Δὸν Κιχώτη !

Βρέ, πῶς γυρίζει ὁ τροχὸς σ' ἀνθρώπινα τὰ πράγματα !
Ποῖος πίστευε, κὺρ Θεόδωρε, ν' ἀρθῆ ἡ στιγμή ἐκείνη ;
νὰ κλειοῦνε μέσ' τῆ φυλακῆ, αὐτὸν ποῦ διευθύνει :
κι' ἡ Γερουσία τῶρα πειὰ ἐνθέρμως νὰ σὲ κρίνη ;
Τὴν ὦρα ποῦ θὰ πέραναγες σὰν Βασιληᾶς γεράματα
νὰ σῶβρουν γιὰ τὴ γούνα σου ἕνα σωρὸ τὰ ῥάμματα ;

ᾠ ! Θεόδωρε δραστήριε,

ᾠ ! Θεόδωρε σωτήριε,

ποῦ πίστευες εἰλικρινῶς τοὺς ψεύτικους ἐπαίνους,
ἀπὸ τοῦ πικρῆν στρατηγούς καὶ συνεργαζομένους !

Ποῦν τῶρα τὰ λοφία σου ;

καὶ ποῦ τὰ μεγαλεῖα σου ;

ἢ τόση ἐπισημότης ;

ποῦ πέραναγες καὶ κόμπαζες γιὰ μέγας πατριώτης ;
ποῦ κοίτωνται οἱ ἐπαινοὶ τῆς δόξης σου τῆς πρώτης ;

Ὁλόγυρά σου κωμασται

χωρὶς νὰ σὲ ρωτοῦνε,

ᾠ φρίκη ! φρίκη ἰαταταί !

σ' ἀκοῦνε καὶ γελοῦνε !

κι' ἐκεῖνοι, ποῦ τοὺς ἔκαμες νὰ γίνουν ἀφεντάδες
μὲ τσιριμόνιες φθάνουνε καὶ μέ... περικοκλάδες
κι' ἂν ἔχουν ἀπὸ σέβανε καὶ τρῶν' ἕνα καρβέλι,
μοιάζεις λέν' λίγο τοῦ Τσουλή καὶ λίγο τοῦ Νταβέλη !

Κι' ἔτσι Πάγκαλε, ὠραῖα
ἦλθαν καὶ παρήλθαν κλέα
καὶ δεινῶς μετὰ κυμβάλλων
ἐν τῇ Γερουσίᾳ μπάλλον
ἔχεις καθημερινῶς,

ἕνας πρῶην Δημοκράτης ! ὁμοιάζων... Βασιλέα !
κι' ὀπωσδήποτε... Τρανὸς !!

Νέα κι' ἀπὸ τ' Ἀργοστόλι
ἀπὸ μιὰ γιορτῆ καὶ σχόλη

Τρεῖς Μαρ' γούλες κι' ὁ Προκόπης
κι' ὁ Φορέστης, ἱκανότης
δηλαδὴ στ' ἀεροπλάνα,
«λέει μιὰ γλωσσοκοπᾶνα»
ἀπεφάσισαν νὰ πᾶνε
στὸ Μεγάλο τὸ Βουνὸ
φαγητὰ πολλὰ νὰ φᾶνε
χιονοπόλεμο γερὸ
γιὰ νὰ κάμουν καὶ σκοτιώσουν
λιγουλᾶκι τὸν καιρὸ.

Μὰ τὰ φῶτα τοῦ Μαρκέτου, ποῦ ἐβλέπανε μακρὰ
μπράφ ! κι' ἐσβύσαν πρὶν φωτίσουν τὴν καλὴ τὴ συντροφιά
καὶ στὸ πείσμα
πέφτουν θῦμα
οἱ κεφτέδες, οἱ χαλβάδες
οἱ ὠραῖοι μπακλαβάδες
καὶ στὸ σπῆτι Βαλσαμάκη ὅλοι πᾶνε στὴν Πεσάδα
λυπημένοι, κι' ὠργισμένοι ἕνας, ἕνας στὴν ἀράδα,
ἢ Φορέστη, Ἀλεβιζάτου, Βαλσαμάκη ρόδα τρία
ποῦ σ' ἐν ὄνομα ἀκοῦνε ὠραιότατον, Μαρία !
ἢ γλυκεῖα κόρη Στέλλα,
λιγερόκορη κι' ὠραῖα

ὁ Φορέστης ὅπως εἶπα, μετὰ τοῦ φιλιτάτου Ἀντώνη
καὶ τρικουβερτο ἕνα γλέντι ὅλο ἀνάβει καὶ κορώνει
κι' ἡ κυρία Βαλσαμάκη πάντα πρόθυμα καὶ σκέτα
μοναχὴ περιποιεῖται ἐξαιρέτως ἕνα ἕνα
καὶ χοροὶ ἐχορευθῆκαν, κ' ἐτραγουδήσαν ντουέτα
κ' ἡ «Καμπάνα» εὔχεταί τους κι' ἄλλο γλέντι στὸν καθένα
μὰ στὸ μέλλον κι' ὁ Μαρκέτος νὰ συμφάγη ἀπ' τὰ πακέτα.

Ἄλλη ἐκδρομὴ ὠραῖα στῆς Πεσάδος τὸ λαγκαδι
ὀλόήμερον ἐγίνη, ὅσο νᾶρθη τὸ σκοτάδι
δηλονότι ὡς τὸ βράδυ

ἀπ' τοὺς ἴδιους κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους. Δηλαδ' ἦτο κι' ἡ Μπεμποῦλα
μὲ κατατομὴν σπουδαίαν κλασικὴν, ἀκόμ' ἡ Λούλα
τοῦ Μακρῆ κι' αὐτὴ ὠραῖα, φουντωτὴ σὰν μυγδαλιὰ
καὶ ὁ Σπῦρος ὁ Μαρκέτος, ποῦ χρυσοῦν ἔχει καρδιά
καὶ ὁ Γιάννης ὁ Προκόπης μὲ τὴν κλασικὴν του μῦτη
ταπεινός, ὡς εἶνε πάντα, σὰν νὰ μὴ σκαμπάζη μπῆτι,
ὁ Γιωργάκης Μπεκατώρος, ποῦν τῆς Πάτρας παληκᾶρι
τοῦ Ποδηματᾶ ἢ Βώρια τί κορίτσι ! τί καμᾶρι
καὶ ἡ Στάμω ἀδελφὴ τῆς, πῶχει ἔξωρη τὴ χάρι
καὶ τὸ γλέντι ἐπῆρε δρόμο ὡς ποῦ φωτογραφηθῆκαν
κι' εἰς τὸ σπῆτι του καθένος μετ' αὐτὰ, εὐθύς, βρεθῆκαν.

Κ' ἡ «Καμπάνα» ποῦ μαθαίνει πῶς ἔκαμαν καὶ χορὸ
εὔχεταί τους ἄλλο γλέντι ὅπως ἐγίνε κι' αὐτὸ
κι' οἱ ἀνύπαντροι νὰ βροῦνε τοῦ Ἡσαῖα τὸν τορὸ..

Στοῦ Σπύρου Ντούβα συνιστῶ
τὸ φαγητὸ σας καὶ πιωτὸ

Στὰ Ζαρουχλεῖν' ἀνοῖξε ὁ Ντούβας ὁ κὺρ Σπῦρος
πρώτης ὠραῖο μαγαζῆ, π' ὅλο δουλεύει ὁ πῆρος
ἀπὸ κρασί περιφρημο, κι' ἔχει ἀπ' ὅλα, ψάρια
καλὰ ψητὰ διάφορα σουβλάκια, πορτοκάλια
μὲ πρώτης περιποίησην, π' ἀμέσως σὲ πληγώνει
καὶ φτήνια, ποῦ σκλαβώνει.

ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΙΔΕΣ ΙΤΕ!
 ΠΡΙΝ ΣΠΑΣΟΥΝ ΤΑΚΑΡΒΙΑΜΑΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟΚΥΒΕΡΝΗΤΑΙ
 ΠΡΟ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΠΑΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
 ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΤΑ ΒΡΗΤΕ!

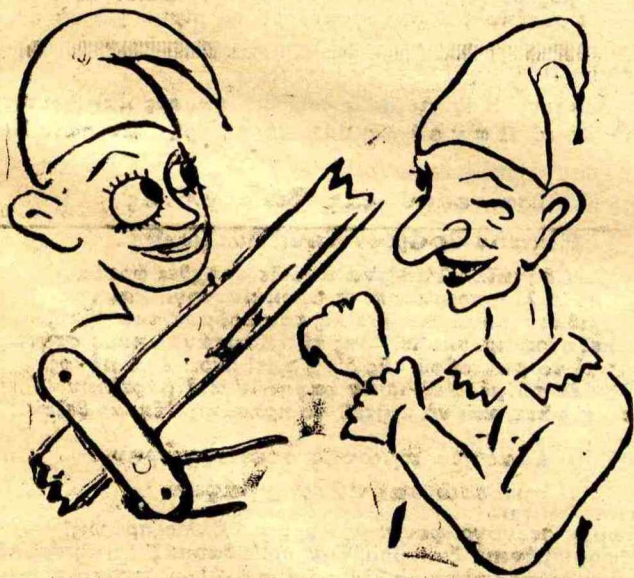
**Μουτρα με μουτρα λοιπόν
 ό Τρίτων κι ό Νιρεύς
 στής Βρέστης τόν λιμένα
 έσυνεκρούσθησαν προχθές
 άμάν άμάν! ώϊμένα!
 καράδια μου καϊμένα!
 δίχως νά φάν, δίχως πιούν
 για νάναι μεθυσιμένα
 και καταφθάνουν άπροπό
 μετ. ού πολύ
 μέσ' τή Βουλή**

**Με τά πλευρά σπασμένα!
 Μπράβο Κουδέργο! έπιφανές
 Μπράβο σας, Τρίτων και Νιρεύς!
 ώραϊα ύποδρύχια!**

**Τώρα χορόν χορεύατε καρσιλαμά χασάπικον
 πινόντων τών Κυβερνητών γλυκόν βάρυν γιαδά
 έπάνω στάς γεφύρας (σικον
 όσο νά φτάστε σούμπιτο στήςθάλασσηςτά μύχια
 Λοιπόν ώ παιδες! τρέξατε!
 μέ σκέπαρνα και σφύρας
 κι άν.. τύχη στής Πατρίδος μας
 ζυγώσουνε τάς θύρας
 όρμηστ' έμπρός! έκλέξατε
 άρπάχτ' ότι προσθάστε!
 Σεις μόνοι που τά φτιάσατε
 Σεις μόνοι νά τά σπάστε!**

**Με τόν Πασχάλη ό Φασουλής
 περι γιορτής, που άπορεις**

Φ—Ωρα σου καλή, Πασχάλη, πώς έδωθε τέτοιαν ώρα;
 Π—Τό ξεχνάς πώς έορτάζει άπαξάπασα ή χώρα;
 Δέν κυτάζεις τής σημαϊες; Δέν κυτάς τό στολισμούς;
 Δέν θυμάσαι τέτοια ήμέρα πουχαι ή χώρα τρανταγμούς;
 Δέν τó ξέρεις πώς τó αίμα τή γή τούτ' είχε, πνιγμένη
 κι' έγεννήθ' ή Έλευθερία άπ' τά κόκκαλα βγαλμένη!

Πώς έσ' είσαι τόσο πουύφος; "Η κι' αυτό τó αίσθημά σου
 έμωράνθη, ως εκείνων, δυστυχή μου φουκαρά,
 ή ύποδούλος έγένη τώρα πλέον τού παρά
 και μονάχα αυτόν κυτάζεις, και για τούτον κάνεις κρά;

Και τó καθε τι ώραϊον ώς και σϋ περιφρονεις
 έσϋ π' άλλοτε μου είπες, πώς για τ' Έθνικά πονεις;
 Φ— "Απαγε τής Βλασφημίας

και τοιαύτης άτιμίας
 Έγώ πάντα θάμαι Έλλην και τοιαύτα θά φρονώ
 θά ύμνω τήν Λευθερία μας, εις αυτόν τόν ουρανó
 και τó δάκρυ μου θά χύνω άμ' άκούω Γερμανó
 γιατί' άν έλειπεν Έκείνος ένα σύμφυμα έλεινó
 θάταν τώρα ή Έλλάς μας! και γιατó Αύτón ύμνω
 και φωνάζω Ζήτω! Ζύτω! κάθε μέρα που Ξυπνώ
 Μά για πές μου! Έλευθερία είν' αυτή, που βλέπεις τώρα;

Εις όλόκληρη τή χώρα;
 Ποϋ σου κλείουνε τó στόμα
 Κι' οϋτ' όρίζεις καν τó σώμα;
 Κι' είσαι δούλος τόν καθένα, άν θές ν' άχης τά ψιλά
 κι ή τιμή σου έχει κατέβει πειó άκόμη χαμηλά;;
 Π— Έχεις δίκη και φωνάζεις μά για σήμερα, λιγάκι
 ξεχασέ τα κι' έλα πάμε για νά ιδούμε... περιπάτει...
 κι' άν ή άστάτή μας μοϊρα
 τά γυρίση ή κακομοϊρα
 και τά φέρει δεξιά,
 άς ποτίση τó κορμί μας πρώτα μ' αίσθημα λαμπρό
 αίμα Έλληνικό νά γίνη, τό αίμα, πώγινε νερό
 ζωηρό κι' όχι νεκρό
 κι' ευτυχής ν' άρθώ μαζί σου! Έκ καρδίας νά χαρώ!

**Και στον Μήλιο τó γιατρο
 άποστέλλω γιατρικό**

Συμβάν σπουδαίο έγινε στοϋ Άρδητου όκτώ,
 που δηλαδή, μωρό
 εκλέψανε προ ήμερών τó Μήλιο τó γιατρό.

**Και στην κρίσι αυτή τής πείνας
 δυó συστάσεις στάς Άθήνας**

Συνιστώ στον Άψιλέα σπουδαστήν εις τάς Άθήνας
 νά κυτάη τή γιατρική του, δίχως καν έφορμογας
 πριν τó δίπλωμά του χάση κι' έχουμ' ύστερ' οϊμωγας.

Και στον Φίγκαρον έπίσης, που γυμναστικήν σπουδάξει
 νά προσέχη τά κορίτσα, κι' άν τυχόν τού κάνουν νάζι
 οϋτε καν νά τά κυτάξη
 μη τού βάλουνε μαράζι και τού κάψουν τήν καρδιά
 τ' ή γυναίκα θέλει χρήμα, κι' όχι άναπαραδιά.

**Μασκαράδων μασκρέματα
 είδος αλήθεια... ψέμματα...**

Εϊκος' δυó μασκαρήμενοι, φορτωμένοι με αυγά
 στα Όλύμπια έμπήκαν κι' έζητήσανε καυγά
 Έγκρεμισαν τίς καρέκλαις κι' έρεθίσαν τόν Άνδρέα
 όλοι μιά τρελλή παρέα
 Και τής ζυγαριάς τά ζύγια σάν μπουρλότα τά πετούσαν
 κι' έγελοϋσαν... έγελοϋσαν...
 και τριάντα έξ σάν γίναν εις τόν άλλον κυνηγοϋσαν
 μέσ' τήν άλλη τήν ήμέρα
 κι' έπειάξαν κουταλάκια
 αληθώς σάν διαβολάκια
 και στο τέλος σάν ριχθήκαγ στα γλυκά τά γεμιστά
 σάν τά ούρα τους, κι, έβγήκαν μπλε μαρέ χρωματιστά
 και τά ντόμινα βρομοϋσαν άπό μιά βαρεία ουσία
 που τήν έριξ' ένας... κάποιος, όπως λέγουν εις τ, άστεϊα...
 κι' όπου πήγαν, έδιωχθήκαν
 οϋτε καν τούς έδεχθήκαν
 κι' άπό φόβο όλοι τρέξαν στο γιατρό με σοβαρό
 πώς; γιατί χρωματισμένο τούς έβγήκε τó νερό,
 Ποιός τó έκαμε; δέν ξέρω! Οϋτ' έγώ μπορώ νά βρω
 κι' όπως όλοι έγώ μαζί τους, ως εκείνοι, άπορώ!
 Έτσι κάποιος ξεδικήθη μ' ένα τρόπο πειó λαμπρό
 τούς φιλάτους, που δέν ξέρω, και νά μάθω δέν μπορώ!

‘Ο Φάπας ποῦχε πρόσκληση στὴ Φιλαρμονικὴ τὸν Κλάπα ἔπῃγε κ’ εὔρηκε καθήμενον ἐκεῖ κ’ ἀκοῦστε τὴν συζήτηση π’ ἀκοῦσαν μερικοί.

Φ.—Βρὲ διάβολε ! μπροστά μου, σὺ ; Μπᾶ διάβολε !

Κ.— ^{‘Ω ! Φάπα!}

καιρὸ ποῦ ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ, ἀγαπητέ μου Κλάπα !

Ἔλα κοντά μου, κἀθήσε ν’ ἀκούσης μεγαλεῖα

καθὼς κ’ ἐμένα μοῦπανε γι’ αὐτὴν τὴν συναυλία

Φ.—Μὰ τί χαρά ! τί νὰ σοῦ πῶ, ποῦ δὲν τὴν περιγράφει κἄν, τίποτε !

Κ.— Ἀμὴ ἐγὼ ; Μὰ κύττα τὴν Ἰσημῆν.

Αὐτὴ μὲ τὴν Ἠλέκτρα μας τὴν συναυλία δίνει

Φ.—Βρὲ, μπράβο !

Κ.— Τὶ θὰ εἶπῃ αὐτὸ βρὲ βλάκα, κουδουνάτε ;

Φ.—‘Ω διάβολε ξυδάτε !

Αὐτὸ θὰ πῆ βρὲ Κλάπα μου, πὼς ἀπορῶ σπουδαίως πὼς τόσον ἀνεπτύχθησαν κ’ οἱ δυὸ ἀκαριαίως !

Κ.—Εἶπα κ’ ἐγὼ κ’ ἐτοίμαζα μιὰ φάπα νὰ τοῦ δώσω

Μὰ τώρα χαίρω π’ ἄρχισες κ’ ἐσὺ νὰ νοιώθης τόσο.

Φ.—Πᾶψε τ’ ἐσένανε κυτοῦν, νομίζω... μᾶς ἀκοῦνε !

Κ.—Ἄς μᾶς κυτοῦν, κύτα κ’ ἐσὺ ἀφοῦ κ’ αὐτοὶ κυτοῦνε.

Φ.—Βλέπω τὴ Μάρκου, ποῦ φορεῖ τὸ κόκκινο παλτό της τὸν κύριο Μελισσινοῦ καὶ τὴ Κυράτου ἐμπρός της μὰ κ’ ἓνα φίρο ποιοτοῦ, τοῦ Τζάντε, τοῦ Μαρζώκη μὲ τὰ γυαλιὰ του ἴσυχον ἀπ’ τὴ στιγμή τὴν πρώτη καὶ τὸν Τσινούζα τὸ γιατρό, ποῦ ξέρω φημισμένον στοῦ θεωρείου τὴ σειρά καὶ φρεσκοξυρισμένον καὶ κάτω τὸν Φωτῆλαρον κοντὰ μὲ τὴν κυρά του τὸν Καλαντζόπουλο γιατρό μὲ φήμη καὶ κοντὰ του τῆς δύο ἀδελφάδες του ποῦ μοιάζουν μὴλον ἀφράτου τὸν Θάνο τὸν Γιαννόπουλο σπουδαῖο δικηγόρο

Κ.—Στάσου καὶ κύτα τὴν Βιτάλ, ποῦ μοιάζει ἓνα φίρο τὸν Μπουκαούρη, Πετραλιὰ σὺν χιόνι τὸ Σπυρλόπουλο γιὰτ’ ἦλθε βλέπεις κ’ ὁ χειμῶν...

Φ.— Κυτάζω τὸν Σπηλιόπουλο

Κ.—Καὶ τὸν Παναγιωτάκη μᾶς γὰ κύττα μιὰ στιγμοῦλα τὴν ταιριαστέ του τὴν κυρά νοικοκυρά κ’ ἀπ’ οὐλα καὶ φημισμένην μουσικὸ, καὶ τὴ μικρὴ του κόρη κ’ ἐδῶθε, μιὰ τετράπτυχη, ποῦ μοιάζει σὺν παπῶρι ποῦ δυὸ καρέκλαις ἔπιασε χωρὶς τὸ πανοφόρι καὶ πάλιν δὲν ἔχωρει

κ’ ὄλο φυτὰ καὶ ξεφουσᾶ...

Φ.— Πᾶψε τῆς ἀναγοῦλαις !

Κ.—Ἄχ ! κύτα καὶ μιὰ ξεχωρὰ, ποῦ ξεχωρίζει ἀπ’ οὐλαις, μὲ τὸ νοστοῦμι τοῦ καφέ καὶ ὁμοιο κομπολόι τὴ Μαραγοῦ μὲ μπλε σιέλ γλυκεῖα κ’ ἀπὸ σοὶ τὸν Γάμα Ἀγγελοπούλο μαζὶ μὲ τὴν κυρία καὶ μιὰ κυρά γιῶτὰ Κᾶ ποῦ μοιάζει σὺν γαρίδα.

Φ.—Πάλι τὰ ἴδια μ’ ἄρχισες. Κύττα τὸν Χρη Κωστόπουλο καὶ τὸν Σωκρά... Χρονόπουλο κοντὰ στῆς λιγοραῖς του

καὶ τὸν Σωκρά... Χρονόπουλο κοντὰ στῆς λιγοραῖς του κυρά καὶ κόρη. Κύττα τὴν Τσεμεντζὴ κοντὰ σου κύτα καὶ τὴν Μις Ζάκυνθο, ποῦ κάθεται μπροστά σου ποῦ κοκκινίζει διαρκῶς, ποῦν τοῦ Λεβάντε φίρο Τὸν Λόγτο τὴν Κυρία του, τὴ Διτὴ Δικηγόρο, κ’ ἓναν ποῦ δὲν τὸν ἴσχυον ἀπ’ τὰ γάντια γάντια λευκὰ καὶ κομπῶτα...

Κ.— ^{‘Ω ! τὸν γαντιῶν κατάντια !}

Φ.—Τὸν Οὐλομοῦλο ποῦ κοντὰ στὴν ἀνεμῶν του τὸν Παλασαφειδοπούλο τὸν Κλάπα, τὴν Κυρία μουσοτραφῆ, π’ ἀκολουθεῖ πολὺ τὴ συναυλία τὸν Κλάπα Ἀποστολόπουλο καὶ τὸν Σαοῦλη τὸν Κατο τῆς ἀδελφῆς του γορταῖς γλυκεῖαις, κ’ ἓν ἀφράτο

ποῦ διαρκῶς τὰ μάτια του πρὸς ὄλους περιφέρει λὲς δὲν ἀκούει τίποτε καὶ δὲν τὸν διαφέρει !

Κ.—Ἐγὼ κυτάζω τὴ Φωφῶ ποῦ μοιάζει μὲ κουφέτο καὶ τὸν Λαμπίρη τὸ γιατρό, ποῦ βροῖσκω πάντα ἐφέτο σὲ κἄθε τι ποῦ γίνεται καὶ πρῶτον καὶ πρεφέτο.

Φ.—Καὶ τὸν Βουρλούμη κύταξε λευκὸν καὶ σὺν τὸ χιόνι κοντὰ του τὸ κορίτσι του, πειὸ πέρα τὸν Ἀντόνη, γνωστὸν γλεντζεῖ καὶ τὸ Σαγοῦ, τὸν Στάθη τὸν Τσιρώνη τὸν Γιώργο τὸν Καλυβωκᾶ ἀπ’ τὴ μανδολινάτα καὶ μιὰ ποῦ μὲ πυροπολοῦν τὰ δυὸ της μαῦρα μάτια !

Κ.—Κύτα τὸν Λαζαρόπουλο τὸν Λία, τὸν Χρηστόπουλο τὸ Χρηστο πρώτης χορευτῆ, τὸν Παῦλον Ἰωάννου τὸν Ἀριστον Μικρούτσικον ἀκόμη πάρα πάνου !

Φ.—Καὶ τὴ Χρηστίνα μας θωρῶ, κ’ ἓνα λεβέντη ἐμπρός της καὶ λέω σμίγει ἢ λεβεντιά, λεφτὰ καὶ ὠραιότης !

Κ.—Κύταξε τὸ Φωτόπουλο, Ἐλ. Οἰκονομοπούλου κατατομὴ Ἑλληνικὴ, τὴν Ἀναγνωστοπούλου τὸν Λεων. Δημητρόπουλο καὶ τὴν Κουτσισοπούλου τὸν Εὐσταθίου, βεραμιὰν τὴν Ἀναστασοπούλου καὶ μιὰ πολὺ ξεχωριστὴ τὴ Δώρα Κωστοπούλου, τὸν Μπουποτῆ, Βγενόπουλο, τὸν Λάμπη Χαραλάμπη τὸν γέρω Στάμο ζωηρόν, στῶν λεκτροικῶν τὰ θάμπη τὴν Μπεβερίνου γελαστὴ καὶ ζωηρὴ συνάμα τὸν Φιλιππάκη τὴν κυρά, τὸν Καραβίτη ἀντάμα καὶ τὸν Κατάρη καὶ κοντὰ τὴ Δημητροκοπούλου τὰς Μπροῦζου κόρη καὶ κυρά καὶ τὴν Δημητροπούλου καὶ παντρεμέναις μὲ παιδιὰ τὸν Νι Παπαναγόπουλο τὸν σύμβουλον φρεσιώτατον καὶ φρεσκοξυρισμένον καὶ τὸν Σγουρδέλη, ὀπλοσοῦν λιγάκι ... χτενισμένον ! καὶ τώρα πᾶμε.

Φ.— Ἐφύγαμε ἀμέσως... τί φωνάζεις τί φάχνεις ; τί ἀναζητεῖς ; γιατί ἀναστενάξεις

Κ.—Δὲν βροῖσκω τὸ καπέλλο μου. Μὴν ἔκατσε ἐπὶ ἡνῶν

Φ.—Νομίζω !

Κ.— Μωρὲ βλάκαρε ! ἐτόρα τί νὰ κάνω ; καὶ ποῦ νὰ πάω διάβολε ; ποῦ τὸκαμες σὺν πῆτα ; Σύρε στὸ διάβολο ! στραβέ, μῶρ’ ἤθελα καὶ σ’ εἶδα ! πάρε λοιπὸν καταπακαὴν, ὡς δῶρον, σκυλομούρη ! καὶ δός μου ἄλλη μιὰ κ’ ἐσὺ ν’ ἀλλάξουμε τὸ γοῦρι !! ὡς νᾶβγουν τὰ χειμωνιά, ντομιμάτας, καὶ τ’ ἀγγοῦρι !!

Κάτω ἀπὸ τὰ Ψηλαλώνια εἰς τοῦ Μπέκου τὴν ταβέρνα κάθε βράδυ ἢ παρέαις ὄλο τῶχουν πίνε, κέρνα μὲ μεζέδες γλυκιστάτους καὶ κρασί ὠραῖο, φινό κ’ ὄλο Μπέκο τοῦ φωνάζουν, πάντα ρίχνε γιὰ νὰ πίνω!

Τὰ γλυκὰ γιὰ τῆς γιορταῖς σας, δὶα γάμους κὶ βαπτίσια μόνο ἐν τῷ Παναελληνίῳ θὰ τὰ φρεῖτ’ ἂν πάτε ἴσα

Ραντεβού σας δίνω μόνος
Εἰς τὸν δρόμον τοῦ Μαιζῶνος
Ἀθηναϊκὴ Ταβέρνα ἀνοίξε προχθὲς ὠραία μὲ πολὴν πρωτοτυπίαν ὀλοκαινούργη καὶ νέα μ’ ἀριθμὸν μονάχα δύο εἰς τὸν δρόμον τοῦ Μαιζῶνος κ’ ἐκεῖ πέρα προσκαλεῖ σας τῆς Καμπάνας κάθε στόνος καὶ τὸ ραντεβού σας δίνω ἐκεῖ πέρα ἐγὼ μόνος ἐν τῷ μέσῳ ἐξαισιῶν φαγητῶν καὶ βαρελιῶν γιὰ νὰ φάτε, καὶ νὰ πητέ! τὸ κρασί κ’ Νέκταρ θεῖον!!
Καὶ γιὰ πρώτην στενογράφων
συνιστῶ καὶ πάλιν γράφων

Συνιστῶμὲν στενογράφων τὴν Κυρίαν Ἑλλῆς πρώτης! φημισμένην, ξακουσμένην, ποῦ θαυμάς! ἢ ἀνθρωπότης ποῦ διδάσκει μὲ τὰ λίγα, μὰ καὶ δίχως φασαρία καὶ ἂν θέλετε ἀκόμη, καὶ μὲ ἀλληλογραφία, καὶ Πολλὴ δὲ τὴν διακρίνει συντομία καὶ ταχύτης Μαιρη Ἑλλῆς τ’ ὄνομά της, μὰ καὶ ἡ διεθνογῆς της πῶστ-ρεστάντ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ λαμβάνει κάθε γράμμα, εἴτε γέρου, εἴτε μικροῦ